

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 21CoE/89/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614203780
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Veronika Poláčková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5614203780.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, so sídlom Exekútorského úradu Záhradnícka 62, 821 08 Bratislava, vo veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35807598, právne zastúpený: Advocate, s.r.o., so sídlom Pribinova č. 25, Bratislava, zastúpená konateľom JUDr. Martinom Máčajom, proti povinnému: Y. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. D. Y. XXX/X, XXX XX N. Q., o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 5Er/521/2014-15 zo dňa 04.07.2014, takto jednomyseľne

rozhodol:

uznesenie okresného súdu potvrdzuje.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom prvostupňový súd zamietol podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších právnych predpisov (ďalej iba „Exekučný poriadok“) žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Exekučný titul v predmetnom konaní predstavuje rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. sp. zn. SR 04319/12 zo dňa 24. 10. 2012. Právnym dôvodom konania pred rozhodcovským súdom bolo domáhanie sa plnenia zo zmenkového záväzkového vzťahu. Povinný dňa 26.08.2011 vystavil zmenku, v ktorej v čase vystavenia absentovala zmenková suma a dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy. Touto neúplnou zmenkou (blankozmenkou) oprávnený a povinný zabezpečili svoj iný záväzkový vzťah (zmluvu o úvere č. 500300397 uzatvorenú dňa 26.08.2011). Oprávnený v súlade s Dohodu o vyplnení zmenky doplnil dňa 16.03.2012 chýbajúce údaje, a to zmenkovú sumu a dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy, keďže povinný si svoju povinnosť vyplývajúcu zo zmluvy o úvere riadne neplnil a zmena bola predložená povinnému na zaplatenie. Okresný súd právne argumentoval, že exekučný súd pri skúmaní platnosti rozhodcovskej doložky sa zaoberá tým, či exekučný titul vydal orgán na to oprávnený. Predpokladom na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie je existencia vykonateľného rozhodnutia po materiálnej aj formálnej stránke. K týmto predpokladom prihliada súd z úradnej povinnosti. Ak rozhodnutie vydal nepríslušný orgán, ide o právny akt nulitný, ktorý v exekučnom konaní nie je možné vykonať.

Z predmetnej zmluvy o úvere mal súd prvého stupňa preukázané, že v prejednávanej veci sa jedná o spotrebiteľský právny vzťah, ktorý je potrebné posudzovať podľa noriem spotrebiteľského práva, ktoré sa aplikujú vždy, bez ohľadu na to, podľa akých zákonov bola spotrebiteľská zmluva uzavretá. Povinný pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Oprávnený je dodávateľ, ktorej predmet činnosti je poskytovanie úverov z vlastných zdrojov, teda koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné (53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka).

Právomoc rozhodcovského súdu bola založená rozhodcovskou zmluvou zo dňa 26.08.2011, v zmysle ktorej budú všetky spory riešené cestou príslušného súdu v súdnom konaní, ak žalujúca strana podá žalobu podľa príslušného právneho predpisu (zákon č. 99/1963 Zb.) alebo v rozhodcovskom konaní pred Stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na Stálom rozhodcovskom súde. Dôsledkom tejto zmluvy, ktorú si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a ani nemal na výber vzhľadom na jej vopred pripravené znenie, bola spotrebiteľovi odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom, ak oprávnený podal voči nemu žalobu na ním vybranom rozhodcovskom súde. Znenie rozhodcovskej zmluvy neodporuje síce doslovnému zneniu zákona, avšak svojimi dôsledkami sleduje cieľ, aby predmetné ustanovenie nebolo dodržané, teda zákon obchádza. Aj keď sa jedná o tzv. nevýhradnú doložku, možnosť voľby pre spotrebiteľa je len iluzória. Oprávnený už od počiatku sleduje jej koncipovaním riešenie prípadných sporov rozhodcovským súdom za účelom reálneho sťaženia uplatnenia práv spotrebiteľa. Oprávnený nepreukázal, že spotrebiteľ mohol odmietnuť uzavretie rozhodcovskej zmluvy bez toho, aby to mal pre neho nepriaznivý následok spočívajúci v neposkytnutí peňažných prostriedkov od dodávateľa a vzhľadom na to považoval okresný súd doložku nie za individuálne dojednanú. Rozhodcovská zmluva je v rozpore so znením § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka, ktoré obchádza, čo má za následok absolútnu neplatnosť zmluvného dojednaní, na ktorú súd prihliada z úradnej povinnosti. Keďže právomoc rozhodcovského súdu je založená na absolútne neplatnom právnom úkone, exekučný súd dospel k záveru, že oprávneným predložený exekučný titul je v rozpore so zákonom.

Proti uzneseniu okresného súdu v zákonom stanovenej lehote bolo prostredníctvom právneho zástupcu podané odvolanie zo strany oprávneného, ktorým sa domáhal zrušenia napadnutého uznesenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa. Uviedol, že súd prvého stupňa prekročil rámec svojej preskúmvavej činnosti, ktorý mu zveril Exekučný poriadok v spojení so zákonom o rozhodcovskom konaní. Súdom o. i. nesprávne aplikoval aj ustanovenia § 45 zákona o rozhodcovskom konaní na správne zistený skutkový stav. Ustanovenie § 45 ods. 1 a 2 zákona o rozhodcovskom konaní síce upravuje povinnosť exekučných súdov zastaviť exekučné konanie v prípade, ak rozhodcovský rozsudok ukladá povinnosť, ktorá odporuje dobrým mravom, ale okresný súd dané ustanovenie nesprávne aplikoval. Exekučný súd v konaní o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie posudzuje exekučný titul z formálnej a materiálnej stránky. Formálne preskúmvanie exekučného titulu sa obmedzuje na dodržanie všetkých formálnych náležitostí exekučného titulu tak, ako ich vyžaduje ustanovenie § 34 zákona o rozhodcovskom konaní. Preskúmvaním materiálnej stránky zisťuje exekučný súd, či sú splnené hmotnoprávne predpoklady exekučného titulu - dovolenosť, možnosť a súlad s dobrými mravmi. Exekučný súd je však obmedzený len na prieskum výroku rozhodcovského rozsudku, a nie rozhodcovského konania, resp. odôvodnenia rozsudku. Rozpor s týmito kritériami však musí mať charakter zjavného nedostatku a nemôžu vyplývať z väd konania. Postupom okresného súdu došlo k nahradeniu konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku (§ 40 zákona o rozhodcovskom konaní).

Oprávnený ďalej napadnutému rozhodnutiu vytýkal, že nebol úplne zistený skutkový stav veci. Konajúci súd nedostatočne zisťoval, či oprávnený s povinným uzatvorili rozhodcovskú zmluvu formou samostatného úkonu na samostatnej listine alebo formou všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú pre zmluvné strany záväzné.

Oprávnený poukázal aj na to, že v zmysle čl. 2 odsek 2, druhá veta zmluvy povinnému nebola odňatá možnosť obrátiť sa v prípade sporných otázok na všeobecný súd, čím rozhodcovská doložka nespĺňa znenie neprijateľnej podmienky v zmysle § 53 odsek 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka. Konajúci súd tak konal nad rámec zákonných ustanovení.

Sudca podanému odvolaniu proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka nevyhovet, a preto vec podľa § 374 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, (ďalej len „O.s.p.“), predložil na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Uviedol, že exekučným titulom je v danej veci rozhodcovský rozsudok a podkladom pre jeho vydanie bola spotrebiteľská zmluva. Rozhodcovská zmluva, na základe ktorej rozhodol rozhodcovský súd, je typickou formulárovou zmluvou, uzavretou súčasne so zmluvou o úvere. Z toho vyplýva, že veriteľ podmienil uzavretie zmluvy o úvere touto rozhodcovskou zmluvou (opak oprávnený nepreukázal), a potom sa podľa § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Skutočnosť, že v zmluve bola uvedená možnosť odstúpiť od rozhodcovskej zmluvy neznamena, že táto bola platne dojednaná, s čím sa exekučný súd vysporiadal v dôvodoch napadnutého uznesenia. Zmluvná podmienka v štandardnej formulárovej zmluve sa nestáva individuálne dohodnutou podmienkou len tým, že od nej spotrebiteľ neodstúpi. Pri absencii platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy

nebola daná právomoc rozhodcovského súdu a potom vydaný rozhodcovský rozsudok je nulitným aktom na základe ktorého nie je možné viesť exekúciu.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p., ďalej len O.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1 O.s.p., § 37 ods. 1 Exekučného poriadku) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 44 ods. 2 posledná veta Exekučného poriadku), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, a preto uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil podľa ust. § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s náležitým a presvedčivým odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zdôraznenie jeho správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami dopĺňa ďalšie dôvody.

Na doplnenie, vo vzťahu k námietke oprávneného o nedostatku právomoci exekučného súdu rozhodnúť o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodu absencie materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, odvolací súd uvádza, že je rovnako ako súd prvostupňový toho názoru, že exekučný súd je v exekučnom konaní oprávnený skúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk spĺňania formálnych i materiálnych predpokladov, za ktorých možno vykonať exekúciu. Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku ukladá exekučným súdom pri rozhodovaní o udelení poverenia preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom. Súladom exekučného titulu so zákonom pritom treba rozumieť nielen formálne náležitosti exekučného titulu, ale aj to, či je na jeho základe možné exekúciu vykonať, teda či tu nie sú také zákonné ustanovenia, ktoré by bránili vykonaniu exekúcie na základe tohto exekučného titulu. Tieto zákonné ustanovenia pritom môžu mať rozmanitý charakter - môže ísť o ustanovenia paušálne vylučujúce určité nároky z uspokojenia v exekúcii, prípadne ustanovenia ustanovujúce tzv. exekučné imunity a pod. Výnimočne môže ísť aj o ustanovenia, ktoré ustanovujú povinnosť exekučného súdu skúmať aj materiálnu správnosť exekučného titulu, teda posúdiť, či nárok priznaný exekučným titulom je v súlade s právom.

Takýmto ustanovením je aj ustanovenie § 45 zákona rozhodcovskom konaní, ktoré umožňuje exekučnému súdu skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku z hľadísk uvedených v tomto ustanovení, a to sčasti aj bez návrhu. Z ustanovenia § 45 zákona rozhodcovskom konaní preto možno vyvodit', že na to, aby mohla byť vykonaná exekúcia na základe rozhodcovského rozsudku, musí byť rozhodcovský rozsudok aj v súlade s týmto ustanovením, teda nesmie byť vydaný v rozhodcovskom konaní, ktoré trpelo vadou uvedenou v § 40 písm. a) alebo b) zákona rozhodcovskom konaní, a nesmie zaväzovať na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Keď rozhodcovský rozsudok odporuje týmto zákonným ustanoveniam, tieto jeho nedostatky predstavujú hmotnoprávnu prekážku vykonania exekúcie na jeho základe. Súlad rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu s § 45 zákona rozhodcovskom konaní je hmotnoprávnym predpokladom vykonania exekúcie. Exekučný súd je tak povinný od začiatku konania prihliadať na to, či tu sú dôvody neprípustnosti exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku uvedené v § 45 zákona rozhodcovskom konaní. Exekučný súd teda môže skúmať (podľa § 45 ods. 2 zákona rozhodcovskom konaní aj bez návrhu), či rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené, alebo ak odporuje dobrým mravom. Nedovolenosť priznaného plnenia nemožno odvodzovať len zo samotného výroku rozhodnutia. Priznané plnenie totiž navonok vôbec nemusí vykazovať znaky protizákonnosti; spravidla až z odôvodnenia rozhodnutia možno zistiť pochybenia v aplikácii hmotného, či dokonca aj procesného práva. Nedovolenosť, nemožnosť a rozpor s dobrými mravmi sú pojmami hmotného práva a pri zisťovaní takýchto nedostatkov exekučného titulu má exekučný súd plné oprávnenie "vstúpiť" do rozhodnutia a vyvodit' tomu zodpovedajúce závery.

Krajský súd uvádza, že v danom prípade prvostupňový súd nevykonal prieskum právoplatného rozhodcovského rozsudku v zmysle § 45 ods. 1 písm. c) zákona o rozhodcovskom konaní, t.j. neučinil právny záver, že právoplatný rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom, t. j. neposudzoval rozhodcovský rozsudok v jeho merite (hoci by tak mohol urobiť za predpokladu, že rozhodcovská doložka je platná). K zamietnutiu žiadosti na vydanie poverenia došlo čisto z procesného dôvodu, a to že rozhodcovská doložka v úverovej zmluve ako neprijateľná podmienka v spotrebiteľskej zmluve je absolútne neplatná, a teda pre nedostatok právomoci rozhodcovského súdu vôbec rozhodcovský rozsudok vydať.

Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami, a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak teda právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t.j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý.

Odvolací súd poukazuje aj na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 21.03.2012, sp. zn. 6 Cdo/1/2012: To znamená, že aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybníť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť tohto exekučného titulu. Takýmto postupom exekučný súd napĺňa príkaz vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa. V preskúmvanej veci súdy v exekučnom konaní správne konštatovali neprijateľnosť a tým aj neplatnosť rozhodcovskej doložky z dôvodu, že nebola individuálne dojednaná a že spôsobovala nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech povinnej.

Právny vzťah založený zmluvou o úvere medzi oprávneným a povinným mal aj podľa názoru odvolacieho súdu spotrebiteľský charakter. Súd prvého stupňa ohľadom hodnotenia daného vzťahu prezentoval v odôvodnení napadnutého rozhodnutia podrobné a vyčerpávajúce argumenty, s ktorými sa odvolací súd stotožnil. Exekučný súd teda aj v exekučnom konaní skúma nekalé podmienky a to aj v prípade, ak spotrebiteľ žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku sám nepodal. Systém ochrany zavedený smernicou 93/13/EHS vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k tomu, že pristúpi na podmienky vopred pripravené predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah. Vzhľadom na také znevýhodnené postavenie jednej zo zmluvných strán článok 6 ods. 1 smernice 93/13/EHS zaväzuje členské štáty stanoviť, aby nekalé podmienky „podľa ich vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa“.

Ohľadom námietky oprávneného, že sa okresný súd nedostatočne zaoberal formou rozhodcovskej zmluvy, krajský súd uvádza, že to nezodpovedá skutočnosti. Okresný súd sa podrobne zaoberal samostatnou listinou - rozhodcovskou zmluvou a jej charakterom, pričom vyhodnotil, že sa nejedná o individuálne dojednanú zmluvu, a preto ju podrobil kontrole prijateľnosti v zmysle § 52 nasl. Občianskeho zákonníka. Krajský súd preskúmal povahu rozhodcovskej zmluvy uzavretej medzi oprávneným a povinným formou samostatnej rozhodcovskej zmluvy, v ktorej čl. II „Predmet zmluvy“ sa oprávnený s povinným dohodli na riešení sporov, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere č. 500300397 zo dňa 26.08.2011 cestou rozhodcovského konania, alternatívne v súdnom konaní, ak žalujúca zmluvná strana podá najskôr žalobu na súde. Na presný obsah rozhodcovskej zmluvy, podrobne rozpisanej v napadnutom rozhodnutí okresného súdu, odvolací súd v tomto bode odkazuje. Rozhodcovská zmluva bola dojednaná na vopred vytlačenom tlačive pre neobmedzený počet klientov, a teda nie individuálne s povinným spolu s riadnym poučením o následkoch uzavretia rozhodcovskej doložky. Oprávnený vpísal len osobné údaje povinného, číslo a dátum uzatvorenia úverovej zmluvy.

Krajský súd je toho názoru, že rozhodcovská zmluva, v tej formulácii ako je predložil oprávnený spotrebiteľovi na podpis, zakladá značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, a preto je v zmysle §53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Absentuje poučenie spotrebiteľa o rozdieloch medzi rozhodcovským a súdnym konaním. Význam rozhodcovskej zmluvy je osobitný, pretože v prípade vzniku sporu súkromná osoba rozhodne o právach a právom chránených záujmoch. Súd zastáva názor, že ak rozhodcovská zmluva nebola osobitne spotrebiteľom vyjednaná, ale vyplýva zo štandardnej zmluvy, a teda zo vzťahu fakticky nerovnovážneho, obava, že slabšia strana si svoj osud v závažnej veci, akou je prípadný neskorší rozhodcovský proces, nedokáže náležite

naplánovať, je oprávnená. Priemerný spotrebiteľ má nielen problém porozumieť a v krátkom čase sa zorientovať a zvážiť dôsledky vyplývajúce aj z rokovacieho poriadku rozhodcovského súdu, ak sa k nemu vôbec pri uzatváraní zmluvy dopracuje. Ten je pritom dôležitý na zváženie dôsledkov rozhodcovskej doložky. Odvolací súd je presvedčený, že tak ako banky, aj nebankové inštitúcie majú na to prostriedky, aby vysvetlili spotrebiteľovi vážne dôsledky rozhodcovského konania, poukázali na rozdiel a nechali sa mu za primeraných okolností rozhodnúť (porov. § 90 ods. 3 zákona č. 492/2009 Z. z. o platobných službách). Spotrebiteľovi nebola daná primeraná lehota, aby sa rozhodol, či od rozhodcovskej zmluvy bez následku na vznik a trvanie úverovej zmluvy, odstupuje. Oprávnený zároveň nepreukázal, že spotrebiteľ mohol uzatvoriť úverovú zmluvu aj bez toho, aby pristúpil na rozhodcovskú zmluvu.

Z uvedeného dôvodu súd vyhodnotil všetky odvolacie námietky odvolateľa ako nedôvodné. Odvolací súd uzatvára, že exekučný súd správne rozhodol o zamietnutí udelenia poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodu neprijateľnej rozhodcovskej doložky. Rozhodcovský rozsudok vydal orgán, ktorý naň nemal právomoc, a teda nemôže byť spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by mohla prebehnúť exekúcia.

O náhrade trov odvolacieho konania krajský súd potom nerozhodoval, pretože tu nešlo o konečné rozhodnutie, ale je len podkladom pre následné zastavenie exekúcie s povinnosťou vyporiadania sa s otázkou trov až v takomto rozhodnutí (§ 57 ods. 2 a § 58 ods. 5 Exekučného poriadku). Práve absencia rozhodnutia o trovách konania v rozhodnutí súdu prvého stupňa je potom dôvodom, pre ktorý je súd prvého stupňa povolaný rozhodnúť aj o trovách odvolacieho konania skončeného týmto uznesením (§ 224 ods. 4 O.s.p. per analogiam).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie n i e j e prípustné.